

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.07.2008, sp. zn. 5 Tdo 876/2008, ECLI:CZ:NS:2008:5.TDO.876.2008.1

Číslo: 43/2009

Právní věta: Ustanovení § 150 odst. 1 tr. zák. o trestném činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu je skutkovou podstatou, která má tzv. blanketní dispozici, protože trestnost je zde podmíněna porušením zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož se trestní zákon dovolává, pokud vyžaduje neoprávněné použití ochranné známky nebo označení s ní snadno zaměnitelného. Ohledně případné neznalosti zákona o ochranných známkách se tudíž uplatní zásada, že se posuzuje stejně jako neznalost samotného trestního zákona, takže neomlouvá pachatele trestného činu. Úmyslné zavinění, které je podle § 3 odst. 3 a § 4 tr. zák. nutné k naplnění uvedené skutkové podstaty, však nebude možné dovést, jestliže obviněný sice použil na výrobcích téhož druhu označení snadno zaměnitelné s ochrannou známkou, o jejímž zápisu do rejstříku ochranných známek ovšem nevěděl a jejíž ochranu ani nemohl předpokládat s ohledem na skutečnost, že známka byla složena jen z písmen a číslic bez jakéhokoli jejich výtvarného zpracování, a neměla tudíž dostatečnou rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.07.2008

Spisová značka: 5 Tdo 876/2008

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušení práv k ochranné známce a jiným označením, Úmysl, Zavinění

Předpisy: § 150 odst. 1 tr. zák.

§ 3 odst. 3 tr. zák.

§ 4 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání, které podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněných Ing. J. H a Z. M. proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. 13 To 443/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 4 T 74/2007.

Z odůvodnění:

Obvinění Ing. J. H. a Z. M. byli rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. 4 T 74/2007, uznáni vinnými trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., jehož se měli dopustit jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 tr. zák. tím, že obviněný Ing. J. H. jako jednatel obchodní společnosti M. M. D., s. r. o., se sídlem v P., nechal od měsíce prosince 2004 do měsíce června 2006 ve jmenované obchodní společnosti vyrobit na základě objednávky obchodní společnosti M., spol. s r. o., se sídlem v B., za niž jednal obviněný Z. M. jako její jednatel, hemodialyzační hadicové sety neoprávněně označené nápisem AV/DIS 06-16/E, přičemž za účelem jejich dodání na trh zajistil výrobu obviněný Z. M., který zmíněné hemodialyzační hadicové sety v období od května 2005 do června 2006 dodával k použití do zdravotnických zařízení, jejichž výčet včetně počtu kusů a dne dodávky je podrobně specifikován ve výroku o vině v citovaném rozsudku. Popsaným způsobem jednali oba obvinění přesto, že neoprávněně použité označení hemodialyzačních hadicových setů AV/DIS 06-16/E je snadno zaměnitelné s registrovanou ochrannou známkou, k níž náleží výhradní právo obchodní společnosti G., a. s., se sídlem v Č. B., která rovněž vyrábí hemodialyzační hadicové sety a užívá pro ně označení DIS 06-16, jež je jako ochranná známka registrováno Úřadem průmyslového vlastnictví, přičemž právo přednosti jí vzniklo s účinností ode dne 8. 6. 2004; posledně jmenovaná obchodní společnost jako vlastník uvedené ochranné známky však nedala souhlas obchodní společností M. M. D., s. r. o., a M., spol. s r. o., k jakémukoli jejímu použití.

Za tento trestný čin byli obvinění Ing. J. H. a Z. M. odsouzeni podle § 150 odst. 1 tr. zák. za použití § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. každý k peněžitému trestu ve výši 100 000 Kč, přičemž pro případ, že by uložený trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl oběma obviněným stanoven podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená obchodní společnost G., a. s., odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z podnětu odvolání obviněných Ing. J. H. a Z. M. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. 13 To 443/2007, podle § 258 odst. 1 písm. b) a d) tr. ř. zrušil citovaný rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. odvolací soud znovu rozhodl tak, že oba obviněné podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích ze dne 10. 5. 2007, sp. zn. 1 ZT 837/2006, pro skutek, v němž obžaloba spatřovala trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., protože tento skutek není trestným činem.

Nejvyšší státní zástupkyně podala dne 13. 2. 2008 proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. 13 To 443/2007, v neprospěch obviněných Ing. J. H. a Z. M. dovolání, které opřela o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší státní zástupkyně především nemá žádné pochybnosti o existenci registrované ochranné známky, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti G., a. s., a o použití označení snadno zaměnitelného s touto ochrannou známkou na zboží vyráběném, resp. distribuovaném obviněnými. Podle názoru dovolatelky oba obvinění nepochybně věděli o tom, že v rámci trhu se zdravotnickými výrobky se běžně užívají ochranné známky obsahující technické údaje a že hemodialyzační set vyrábí konkrétní obchodní společnost, která pro své výrobky používá určité specifické označení. Jak dále nejvyšší státní zástupkyně zdůraznila, obvinění si neověřili rozhodné skutečnosti vztahující se k předmětné ochranné známce, byť jako osoby s dlouholetými zkušenostmi v oboru podnikání se zdravotnickými výrobky museli přinejmenším předpokládat, že neoprávněně používaná ochranná známka patří jinému subjektu. Proto podle přesvědčení dovolatelky obvinění jednali v eventuálním úmyslu, neboť věděli o možnosti ohrožení nebo porušení práv k této ochranné známce a byli s tím srozuměni, takže naplnili subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší státní zástupkyně považuje za naplněný i materiální znak uvedeného trestného činu, protože posuzovaný čin obviněných Ing. J. H. a Z. M. dosahuje i potřebného stupně společenské nebezpečnosti. Dovolatelka v této souvislosti poukázala na význam objektu spáchaného trestného činu a na jím způsobený následek, když v důsledku výroby (25 000 kusů) a distribuce (21 000 kusů) hemodialyzačních hadicových setů, které obvinění uváděli do oběhu pod označením „AV/DIS 06-16/E“, jež bylo snadno zaměnitelné s ochrannou známkou „DIS 06-16“ užívanou obchodní společností G., a. s., došlo k významnému poklesu zájmu odběratelů o výrobky stejného druhu dodávané touto společností. Jak dále dovolatelka zdůraznila, jde o úzký předmět činnosti a specializovaný okruh spotřebitelů, přičemž obvinění uvedli na trh a následně prodali sedmi zdravotnickým zařízením několik tisíc hemodialyzačních hadicových setů pod shora popsáním označením a byli vedeni pohnutkou spočívající v lukrativnosti výroby i prodeje takových výrobků. S poukazem na respektovanou judikaturu Nejvyššího soudu pak nejvyšší státní zástupkyně dovodila, že posuzovaný čin obviněných je běžným způsobem naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podle § 150 odst. 1 tr. zák. a dosahuje stupně společenské nebezpečnosti předvídané tímto ustanovením.

Závěrem svého dovolání nejvyšší státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil v celém rozsahu rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. 13 To 443/2007, a aby zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na tento rozsudek, pokud vzhledem ke změně, k níž by mělo dojít jeho zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší státní zástupkyně současně navrhla, aby dovolací soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích k novému projednání a rozhodnutí.

Obvinění Ing. J. H. a Z. M. se vyjádřili k dovolání nejvyšší státní zástupkyně prostřednictvím svých obhájců. Obviněný Ing. J. H. považuje rozsudek odvolacího soudu za správný, přičemž podle jeho názoru nejvyšší státní zástupkyně ve svém dovolání v podstatě jen rozvádí argumenty, které již uplatnil příslušný státní zástupce v odvolacím řízení. Obviněný zpochybňuje závěr dovolatelky, k němuž dospěla ve vztahu k subjektivní stránce posuzovaného trestného činu. Jak v této souvislosti obviněný zdůraznil, nemohl vědět o tom, že označení „DIS 06-16“ používané obchodní společností G., a. s., je registrovanou ochrannou známkou, neboť ho považoval za toliko technický údaj. Jakmile se ovšem dozvěděl o skutečnosti, že jde o ochrannou známkou, zajistil změnu etiket jím dodávaného výrobku. Proto lze podle obviněného uvažovat nanejvýš o jeho zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, která však nepostačuje k trestnosti skutku. Podle názoru obviněného je navíc zápis předmětné ochranné známky u Úřadu průmyslového vlastnictví v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, protože jde o vžité označení určitého typu výrobku. Z tohoto důvodu obviněný inicioval u Úřadu průmyslového vlastnictví výmaz uvedené ochranné známky; o jeho návrhu však zatím nebylo rozhodnuto. Závěrem svého vyjádření obviněný Ing. J. H. navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání nejvyšší státní zástupkyně.

Obviněný Z. M. poukázal ve svém vyjádření k dovolání nejvyšší státní zástupkyně především na skutečnost, že dovolatelka nesprávně vyložila zásadu „neznalost zákona neomlouvá“ ve vztahu k trestnému činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. Podle názoru obviněného citované ustanovení trestního zákona obsahuje normativní znak vyjádřený pojmem „ochranná známka“, k jehož naplnění se vyžaduje zavinění pachatele alespoň na úrovni laických představ. Uvedenou zásadu lze podle obviněného použít pouze na právní neznalost, tj. na neznalost mimotrestních norem, kterých se dovolává trestní zákon, nikoli na skutkovou neznalost. Jak dále obviněný zdůraznil, nevěděl o zápisu označení „DIS 06-16“ jako ochranné známky, tudíž je v posuzované věci vyloučeno, aby orgány činné v trestním řízení presumovaly skutečnost, že věděl o existenci zapsané ochranné známky, protože zákon o

ochranných známkách nepředpokládá obecnou znalost obsahu oznámení zveřejněného ve Věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví ani neukládá obecnou povinnost seznamovat se s jeho obsahem. Podle názoru obviněného tedy odvolací soud posoudil zcela správně otázku zavinění a ani při hodnocení společenské nebezpečnosti stíhaného činu nevybočil z kritérií uvedených v ustanoveních § 3 odst. 2 a 4 tr. zák. Obviněný s poukazem na okolnosti zdůrazněné v této souvislosti odvolacím soudem v napadeném rozhodnutí nepovažuje spáchaný čin za typický případ trestného činu podle § 150 odst. 1 tr. zák. Obviněný Z. M. závěrem svého vyjádření k dovolání nejvyšší státní zástupkyně navrhl, aby ho Nejvyšší soud zamítl podle § 265j tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že nejvyšší státní zástupkyně podala dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], učinila tak včas a na správném místě (§ 265e tr. ř.), její dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. b) tr. ř.], a podané dovolání obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Pokud jde o dovolací důvod, nejvyšší státní zástupkyně opírá jeho existenci o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Nejvyšší státní zástupkyně přitom s poukazem na citovaný dovolací důvod především nesouhlasí s posouzením subjektivní stránky a stupně společenské nebezpečnosti trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., pro který byli obviněni Ing. J. H. a Z. M. zproštěni obžaloby napadeným rozsudkem odvolacího soudu. Jde sice o námitky odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu, avšak Nejvyšší soud je nepovažuje za opodstatněné.

K první z těchto námitek Nejvyšší soud připomíná, že skutková podstata trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., pro který byli obviněni Ing. J. H. a Z. M. stíháni, vyžaduje z hlediska subjektivní stránky úmyslné zavinění (§ 3 odst. 3, § 4 tr. zák.). Úmyslná forma zavinění pachatele musí zahrnovat jak existenci ochranné známky, k níž přísluší výhradní právo jinému, tak neoprávněnost označení výrobků nebo služeb touto ochrannou známkou nebo označením s ní snadno zaměnitelným. Neoprávněnost takového označení pak lze dovodit jen na podkladě příslušné mimotrestní právní normy, kterou je zde zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Ustanovení § 150 odst. 1 tr. zák. je tedy skutkovou podstatou, která má tzv. blanketní dispozici, protože trestnost je zde podmíněna porušením citovaného zákona o ochranných známkách, jehož se trestní zákon dovolává, pokud vyžaduje neoprávněné použití ochranné známky nebo označení s ní snadno zaměnitelného. Ohledně případné neznalosti zákona o ochranných známkách se tudíž uplatní zásada, že neznalost takového zákona se posuzuje stejně jako neznalost samotného trestního zákona, takže neomlouvá pachatele trestného činu, neboť jde o právní normu, které se dovolává trestní zákon a jejímž porušením je podmíněna trestnost činu.

Neoprávněnost označení ve smyslu § 150 odst. 1 tr. zák. přitom vyjadřuje, že jde o jednání pachatele, které je v rozporu s příslušnou mimotrestní právní normou, tj. v daném případě zejména s ustanoveními § 8 odst. 1, 2 zákona o ochranných známkách. Podle nich má vlastník ochranné známky výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna (§ 8 odst. 1 zákona o ochranných známkách), a v obchodním styku je kromě jiného zakázáno bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat označení, u něhož z důvodu jeho shodnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou a použitým označením existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace mezi takovým označením a ochrannou známkou [§ 8 odst. 2 písm. b) zákona o ochranných známkách]. Jestliže by tedy v posuzované věci obviněni Ing. J. H. a Z. M. neznali citovanou mimotrestní právní úpravu týkající se ochranných známek, nevyklučovalo by to jejich úmyslné zavinění, a tím ani trestní odpovědnost za neoprávněné označení předmětných

výrobků. Pro závěr o existenci úmyslného zavinění obviněných je ovšem podstatné zjištění, zda oba věděli, resp. z okolností museli vědět o tom, že označení „DIS 06-16“, které používala obchodní společnost G., a. s., pro své výrobky stejného druhu, je ochrannou známkou registrovanou u Úřadu průmyslového vlastnictví. Takovou vědomost obviněných pak nelze bez dalšího presumovat, zejména nejde-li o ochrannou známkou všeobecně známou na území České republiky [§ 2 písm. d) zákona o ochranných známkách].

Jak přitom vyplývá z rozhodných skutkových zjištění, která Nejvyšší soud není oprávněn v dovolacím řízení zpochybňovat, obvinění Ing. J. H. a Z. M. nevěděli o ochraně označení „DIS 06-16“ jako ochranné známky zapsané u Úřadu průmyslového vlastnictví. Oba obvinění totiž popřeli, že by měli takovou informaci, a naopak, jakmile se dozvěděli uvedenou skutečnost (z upozornění České obchodní inspekce), učinili opatření ke změně označení jimi vyráběných a distribuovaných hemodialyzačních hadicových setů, aby se na jejich obalech již nevyskytovalo označení „AV/DIS 06-16/E“. Přitom ani žádný jiný důkaz nesvědčí o tom, že by snad obvinění byli již předtím upozorněni na existenci ochranné známky „DIS 06-16“ nebo se o ní jinak dozvěděli v době, kdy vyráběli a distribuovali předmětné hemodialyzační hadicové sety. Ostatně sama obchodní společnost G., a. s., nepoužívala na svých výrobcích stejného druhu spolu s ochrannou známkou „DIS 06-16“ i značku ® (viz ustanovení § 8 odst. 1 věta třetí, zákona o ochranných známkách), která by jednoznačně navenek upozorňovala na kvalifikovanou ochranu uvedeného označení. Navíc podle názoru Nejvyššího soudu předmětná ochranná známka spíše vzbuzuje dojem jen technického údaje, o němž se obvinění mohli oprávněně domnívat, že nepoživá žádné ochrany, zejména když ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost a je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek takové označení, které sestává především z pouhých písmen, číslic, značek apod., aniž by bylo alespoň nějak výrazněji výtvarně zpracováno (viz Horáček, R. a kol. Zákon o ochranných známkách. Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení. Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 69; obdobně Horáček, R., Čada, K., Hajn, P. Práva k průmyslovému vlastnictví. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2005, s. 307). A právě tohoto charakteru je označení „DIS 06-16“, které je složeno z pouhých písmen a číslic a obchodní společnost G., a. s., ho používala bez jejich jakéhokoli výtvarného zpracování. Kromě toho se zmíněné označení již před jeho zápisem do registru ochranných známek dlouhodobě užívalo pro obecné technické označení hemodialyzačního hadicového setu, když se v podstatě jednalo o určitou zkratku tohoto výrobku. Jestliže tedy obvinění nebyli prokazatelně informováni o existenci ochranné známky v podobě „DIS 06-16“, nemohli ani z ostatních popsanych okolností dovozovat, že jde o označení takto chráněné.

Pro naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestného činu pak podle názoru Nejvyššího soudu nesvědčí ani další skutkové závěry, k nimž v této věci dospěl odvolací soud. Jak je z nich patrné (viz zejména str. 5 napadeného rozsudku odvolacího soudu), i kdyby bylo možné dovést snadnou zaměnitelnost mezi označením „AV/DIS 06-16/E“, které použili obvinění Ing. J. H. a Z. M., a označením „DIS 06-16“, které bylo zapsáno jako ochranná známka pro obchodní společnost G., a. s., je zde podstatný rozdíl v použití obou označení. Zatímco jmenovaná obchodní společnost užívala tuto ochrannou známkou provedenou velkým typem písma, označení použité obviněnými bylo bez jakéhokoli zvýraznění a navíc bylo zařazeno mezi další spíše technické údaje, jako jsou referenční číslo a rozměry balení. Pokud by tedy obvinění skutečně měli úmysl zneužít označení snadno zaměnitelného s ochrannou známkou, nepochybně by ho nějak zvýraznili u svých výrobků, což neučinili, jak vyplývá z popsání provedení a zařazení tohoto označení mezi technické údaje. Navíc se obal obou srovnávaných druhů hemodialyzačních hadicových setů podstatně odlišoval rozměry i barevným provedením a na každém z nich byl výrazně vyznačen výrobce toho kterého setu. Proto se spotřebitelé při nákupu hemodialyzačních hadicových setů neorientovali pouze podle použitého označení výrobku, nýbrž zejména podle jeho druhového zařazení, takže z hlediska rozhodování spotřebitele nebylo natolik podstatné určité označení, pod jakým oba obvinění nechali vyrobit a

distribuovali předmětný výrobek, ale především skutečnost, že se jednalo o zdravotnickou pomůcku určenou ke konkrétnímu zdravotnickému účelu. Spotřebitelé pak měli k dispozici i jednoznačné a snadno rozlišitelné označení výrobců obou druhů hemodialyzačních hadicových setů.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl Nejvyšší soud k závěru, že u obviněných Ing. J. H. a Z. M. nelze dovodit vědomostní ani volní složku úmyslného zavinění, jehož je třeba k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. Jak je totiž patrné z rozhodných skutkových okolností, obvinění nejenže v době spáchání skutku nevěděli o existenci příslušné ochranné známky, ale ani nechtěli porušit zájem na její ochraně použitím označení snadno zaměnitelného s ochrannou známkou. Dovolací námitka nejvyšší státní zástupkyně založená na opačném tvrzení je tudíž neopodstatněná.

Protože podle názoru Nejvyššího soudu posuzovaný skutek nenaplnuje formální znak skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. spočívající v úmyslném zavinění, je bezpředmětné řešit otázku stupně nebezpečnosti činu obviněných pro společnost jako jeho materiálního znaku, která má význam jen tam, kde jsou naplněny všechny formální znaky příslušné skutkové podstaty trestného činu.

Na podkladě všech popsanych skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že nejvyšší státní zástupkyně podala dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyl naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Protože však její dovolání se opírá o námitky, které by za jiných okolností mohly být dovolacím důvodem podle citovaného zákonného ustanovení, ale tyto námitky Nejvyšší soud neshledal z výše uvedených důvodů opodstatněnými, odmítl dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné, přičemž nepřezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí ani správnost řízení mu předcházejícího. Jde totiž o závěr, který lze učinit bez takové přezkumné činnosti pouze na podkladě spisu a obsahu dovolání, aniž bylo třeba opatřovat další vyjádření dovolatelky či ostatních stran trestního řízení nebo dokonce doplňovat řízení provedením důkazů podle § 265r odst. 7 tr. ř.

Podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl Nejvyšší soud rozhodnout o dovolání v neveřejném zasedání.